

Лис Мукіла

САТИРА • ГУМОР • КАРИКАТУРА •

— Ця зірка фальшива і тому нам треба триматися якраз протилежного напрямку!...

Бувала коляда, бувала то колись
(І жид був, і коза, і все було, що
[треба),
І зорі над селом світилися: блись-
[блись,
І дурень в ніч таку, здавалось ріс
[до неба.

Лунала коляда під кожними
[дверми
(Мороз скрипів, що аж крутило
[всім у носі),
Та що ж, пішли літа, відіхали
[савьми,
Лиш спогад залишився: в кістках
[скрипить і досі.

Заколядуємо всі сьогодні, як
[давно
(Ой, кутю не один змішає зі сльо-
[зами!),
І чарку випиймо — хай не дармує
[дно! —
Щоб зверху ми були — а вороги
[під нами!
Бабай

ОБИДВА ОДНАКОВІ

Гояр і його сталий клієнт — обидва любили частіше заглядати до чарки.

Одного дня, під час голення, гояр затаїв свого гостя необачно бритвою. Цей обурюється:

— Це все через ту горілку!

— Маєте рацію, — відповідає спокійно фризйєр, — алкоголь робить шкіру шорсткою!

ПРАВИЛЬНА ДІАГНОЗА

Знаного лікаря, який однак часто любив випити, кличуть до хворого. Він обслідує хворого і числить удари живчика. Здивовано каже:

— Цьому чоловікові нічого не бракує — він тільки п'яний! — одночасно, однак, запримічує, що він сам себе тримає за пульс.

ЗАКОН КОРАНУ

Колишній султан Марокка, Муляй Гашід, грав в товаристві азартну гру бакарат і стало вигравав. Присутній англійський журналіст хотів зажартувати собі з нього і завважив, що Коран забороняє мусульманам користуватися виграними грішми. Це стурбувало екс-султана. Він звернувся до свого сусіда при столі, французького колоніяльного судді:

— Ти є славний кадї (суддя). Скажи, чи мені вільно, чи ні?

Суддя подумав.

— Коли ти чесно грав, то, згідно з законами Корану, тобі не вільно користуватися грішми, які ти здобув азартною грою. Коли ж ти шахрував, то тоді ти здобув їх тільки завдяки особистим зусиллям і вони справедливо і без гріху належать тобі!

— Ти наймудріший з суддів! — закликав врадуваний екс-султан і згорнув гріші.

*

АВТОР

Олександр Дюма, спеціально в старшому віці, дуже нерадо давав відповіді в справі своїх трьох сот романів, що їх він написав за своє життя. Цікавим він залвляв, що не пригадує собі.

— Але ж ви їх писали! — дивуються люди.

— Писати писав, але сам не читав! — відповідає Дюма.

*

ТЕМА

Один молодий композитор скомпонував квартет. Після першої проби його приятель зауважує:

— Мій дорогий, все було б добре, але тему першої частини ти вкрав від Моцарта!

— Як красти, то вже щось доброго! — відповів спокійно музикант.

Українські діписти шукають др. Стаха, щоб інтервенював в Католицькій Акції в справі переселення.

Спеціальний звітувач нашого часопису (АБВ) одержав довірочну інформацію, що цього року на Свят Вечір всі звірі в таборівій стайні заговорять людською мовою. Тому, що Редакція „Лиса Микити” приділює особливу увагу звірчій тематиці, наш звітувач не занедбав цієї виїнятковий на годи і як одинокий представник всієї нашої еміграційної преси — відвідав на Свят Вечір таборову стайню, відбув майже одногодинну розмову з її мешканцями та виведнав для нашого часопису спеціальне інтерв'ю.

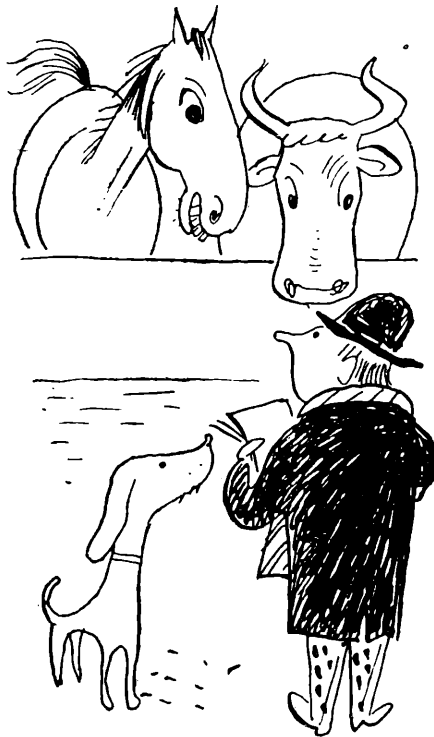
Редакція.

(АБВ) Треба наперед сказати, що на цю небуденну розмову Ваш кореспондент ішов із почуттям неспокою та непевности. На загал — із чоториногими я досі не мав забагато діла, якщо, звичайно, не робити натяків на адресу декого з двоногих. Та швидко виявилось, що мої побоювання були безпредметові: Коли я лише показав мою редакційну легітимацію, — тварини привітали мене так тепло і ввічливо, що я щиро бажав би собі, щоб мене таксамо зустрічали по всіх наших таборових урядах. Це ще один доказ, яку велику популярність прихильність та довір'я здобув собі наш Часопис, не лише між людською, але й тваринною громадськістю. Всі мешканці одноголосно стверджували, що наш Часопис постійно тримає руку на живчику життя і вірно та в пору інформує своїх Читачів (це наш обов'язок — прим. Редакції.)

Далі Ваш кореспондент мав нагоду впевнитися, що тварини визнаються доволі гарними і культурними манерами, може саме тому, що вони виховані в стайні. Тоді, як із усіх кінців табору доходили вигуки підхмелених „колядників”, а не один із ревно святкуючих таборян уже валявся під бльоком, або й сидів припертий у бункрі, — у стайні було тихо та спокійно, тварини лежали собі, або розважались товариською гутіркою. При тому Ваш кореспон-

дент зробив ще одне спостереження: що тварини, хоч в загальному багато пережовують, кау-гумі не радо вживають.

Читачів „Лиса Микити” напевно цікавитиме питання, якими мовами чи діалектами говорять звірі на Свят-Вечір. До вух Вашого кореспондента зразу долетіло кілька фраз у різних мовах. Коли, наприклад, Корова затягала по-полтавськи, то вже Кінь намагав надсянською говіркою, Собака, що крутиться по стайні, погаркував по-англійськи. натомість домашні

птиці, що копошились на бантах, користувалися баварським діалектом. Потім я довідався, що Кінь з Коровою були справді насильно запроторені, перший з ГГ, друга з Райхс Комісаріату; Собака теж був авслендерського походження, але тому, що сторожив біля військового мото-парку і харчувався з американської кухні, то швидко замеканізувався. Зате куряче товариство на бантах було, в більшості, з місцевого населення.

Ваш кореспондент нав'язав роз-

мову з Конем, що виконував на стайні уряд більш менш відповідний урядові нашого бльокового. Моє перше питання було:

— Чому ви не вернулися на Батьківщину?

У відповідь на моє питання Кінь розреготався роздерживотно, а еслід за ним і Корова стала ричати від сміху.

— Пане редакторе, — сказав Кінь, коли перестав сміятися, — чому ви ставите нам такі сміхотворні питання? Коли там, на Батьківщині, вас, людей, трактують, як худобу, то чого нам там шукати?... Подивіться — навіть пес не хоче вертатися до дому! Як би я вам розповів, що я пережив підчас першого „визволення”, як то я виконував „норми”, скільки колод натягався, скільки піску навозився на аеродром...

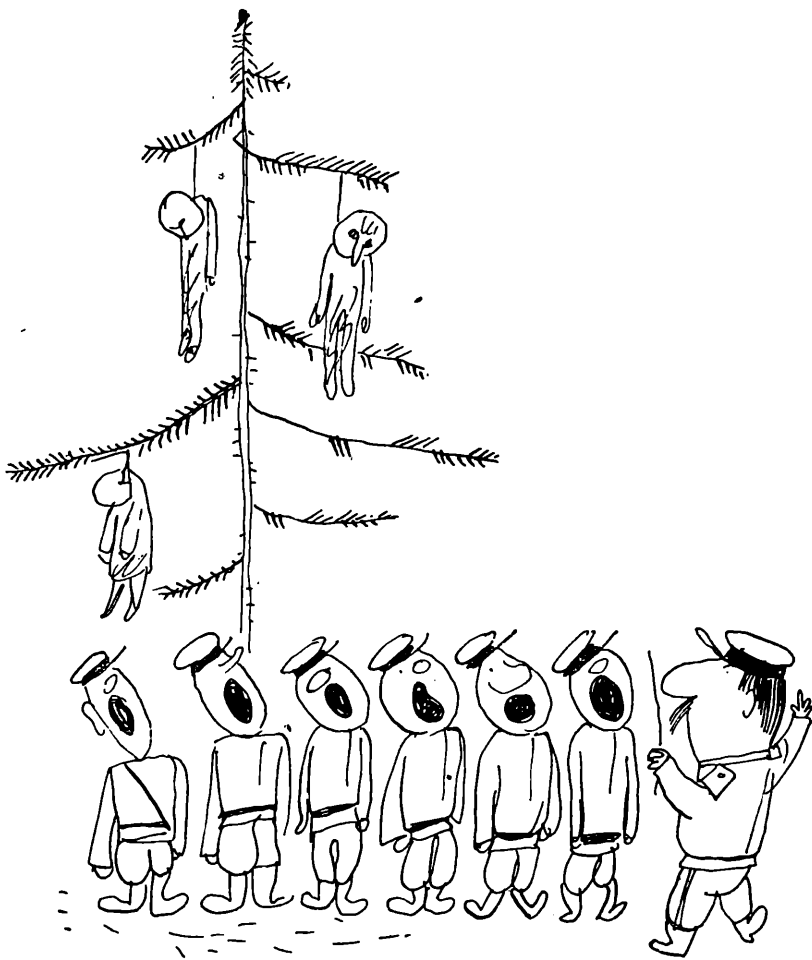
— Або, як нас заставляли до соцзмагань по молоковидаїності, — зітхнула Корова. — Гай, гай, доїти вони вміли, в отому клятому колгоспі, але, щоб їсти дати, то нехай їм трясуть!..

— А як вам тепер живеться в таборі?

— Ну, щож, — каже Кінь, — ми, політична еміграція, мусимо миритися з усіми труднощами скитальського життя. Наприклад, я сам — колишній військовий, за польських часів служив при артилерійській частині, потім працював у сільському господарстві, а тепер, на сміх і глум, мушу таборове сміття возити. То коли мій господар, колись — 50-морговий газда, сьогодні таксамо сміття возить, то й мені ізза цього корона з голови не впаде. Тепер узагалі ранги помішались: полковники та генерали замітають коридори й прибирають умивалки, а фрайтри й капрالی стоять над ними як наглядчі...

— Які маєте вигляди на переселення?

— Досі були вони, приблизно, такі самі, як і у вас, людей. Для нас, тварин, квестія переселення була б, хіба, тоді успішно розв'язана, якби прабатько Ной приїхав по нас своїм ковчегом. Трапля-

КОЛЯДА В СОВЕТАХ

ються відокремлені випадки, що часом якась тварина перешварцуеться за море. Так, наприклад, вдалося поїхати до Аргентини собачці мистця Неділка, але це була кишенькова собака. Сказати правду — мене, особисто, Новий Світ і його шалене темпо — не приманюють. Після ліквідації таборів гадаю включитися в німецьке господарство.

В дальшій розмові ми заторкнули ще одне важливе питання нашого таборового співжиття. А саме — до відома наших тварин доходить раз-у-раз, що в нашому таборі йде завзята боротьба за корита. Тому, що після святочної різни свиней та поросят у стайні залишилося багато порожніх корит, наші тварини повідомляють цією дорогою всіх конечно потребуючих, що можуть собі ці корита забрати.

На превеликий жаль Вашому кореспондентові не вдалося говорити із стаєнними науковими кругами, бо визначний науковець Цап був у сусідній стайні на кон-

ференції з Бараном і одним німецьким Оксом. В мистецьких колах я особисто запізнався із знаменитим героїчним тенором Півнем, що саме приготувався до вранішнього концерту. Але стаєнні любителі співу негодували, що пан Півень має занадто одноманітний репертуар. Я потішив їх тим, що в нас із вокальним репертуаром справа мається подібно. Як виступає соліст, то можете бути певні, що він вам заспіває „Гетьмани, гетьмани”; як солістка — то напевно почувете „Ой, казала мені мати”; як дуетна пара — то арію з „Запорожця за Дунаєм”; а коли хор — то „Ой, закувала та сива зозуля”.

Наприкінці Ваш кореспондент сердечно розпрацався із симпатичними мешканцями стайні, побажав їм доброї ночі і після мило проведених відвідин задоволений спустив стайню.

Ікер.

**ПРИЄДНУЙТЕ
НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКВ!!!**

ХІРОМАНТІЯ

- Я чув, що ти був у ворожки?
З чого вона тобі ворожила?
— З руки.
— А що виворожила?
— Гроші з кишені.

*

ЦІКАВА ВІДПОВІДЬ

1-ший: На дворі падає хіба дощ.

2-гий: Чому так думаєш?

1-ший: Бо доповідач говорить так довго, а ніхто з присутніх ще не вийшов!

*

НЕВДАЧА

— Що за невдача! Чому це मुсіло саме мені трапитися?

— Що таке?

— Подумай: всідаю до порожнього трамваю і нахожу там 1000 марок...

— І це в тебе невдачею називається?

— Не перебивай! Тоді саме надійшов кондуктор і я мусів з ним поділитися!

*

В СУДІ

Суддя: (до непоправного злодія): Бійтеся Бога, чоловіче! Знову вас зловили на крадежі! Чи ви хочете зігнати у в'язниці?

Злодій: Що ви кажете!? То хіба там тепер так вогко?

*

ПОДАРУНОК

— Слухайте, пане Дзюба, тиждень тому, як ви були в місті, ви обіцяли привезти мені порося на свята!

— Так, але тепер воно вже ви-здоровіло...

*

ШКОДА

Власник ресторану має пса. Гість питає:

— Чи ваш пес кусає?

— Боже борони!

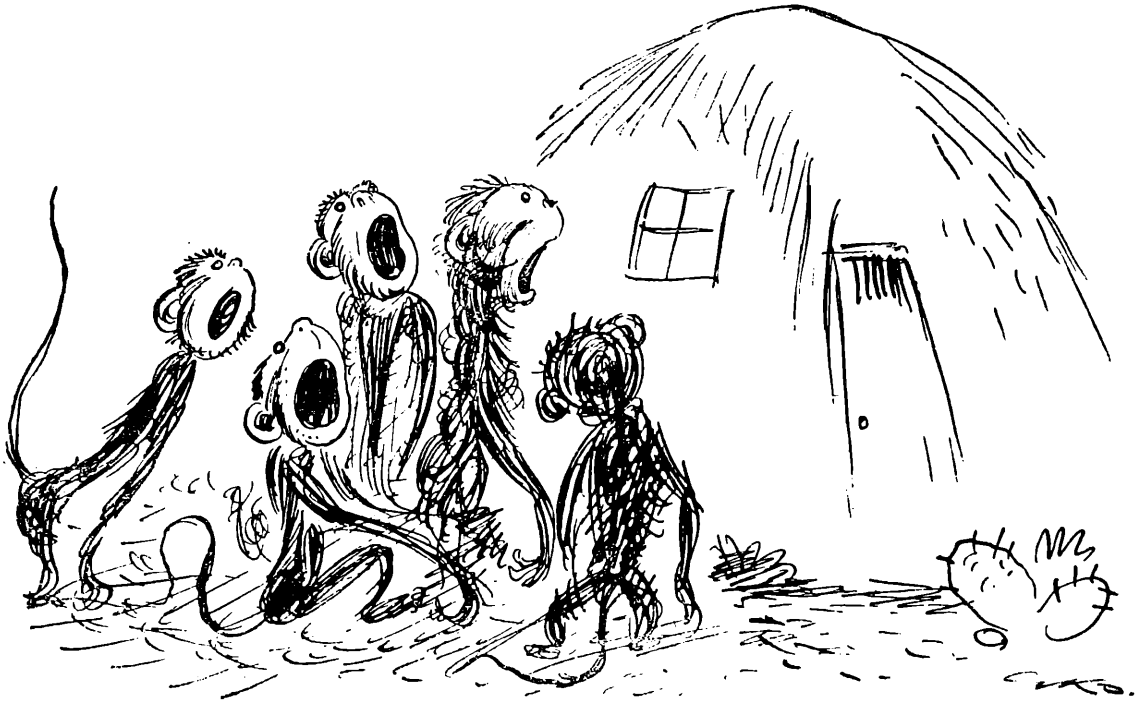
— Шкода. Я хотів спробувати, чи він вкусить цей котлет, що його ви подали мені на обід!

*

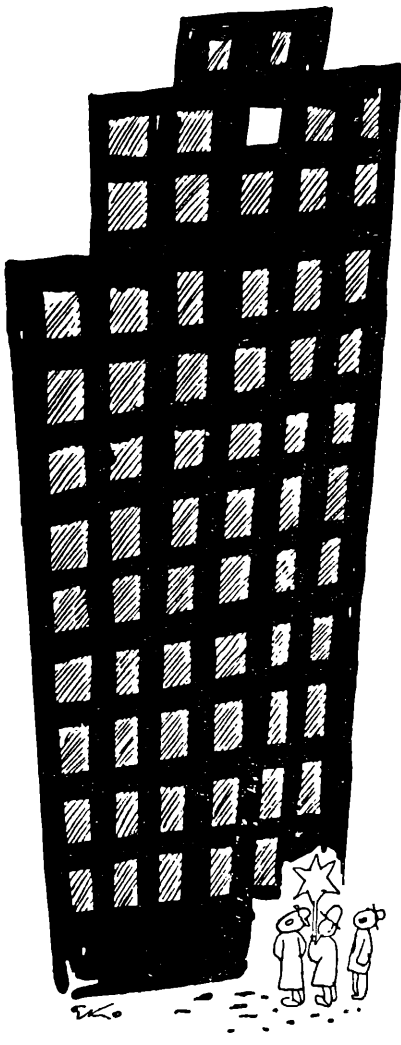
ІДЕАЛІСТ

— Я не вірю, що ти мене на правду любиш. Ти одружуєшся тільки тому, що я одержала спадщину по моїх батьках!

— Але ж дорога! Я одружився б з тобою навіть тоді, коли б ти одержала її навіть по прадідах!

КОЛЯДА В ДЖУНГЛЯХ

КОЛЯДА В НЬЮ-ЙОРКУ

ЕМИГРАНТСЬКА КОЛЯДА

(На мелодію „Нова радість стала”)

Нова Рада стала,
Яка не бувала:
По таборах вістка тая
Всіх нас осіяла.

Міністри від Ради,
Не лиш від паради,
Навколишця припадають,
Президента восхваляють.

Ой, ти царю, царю,
УНР шафарю,
Даруй літа щасливі
Всім нам, господарю.

Півень

БОН-ТОН ОБОВ'ЯЗУЄ

Автор відомого в цілому світі підручника „доброї поведінки” П. Книгге під час однієї морської подорожі впав в море і втонув.

Про причину його смерті розказують таке:

„Книгге був добрий пливак, а крім того він мав при собі гострий ніж, яким міг деякий час оборонятися. Він думав це зробити, але, пригадавши собі, що добрий тон забороняє до риби вживати ножа, кинув його геть і — дав себе жертви!”

ЧИТАЙТЕ І ПОШИРЮЙТЕ
„ЛИСА МИКИТУ”

ДОТЕПНІСТЬ

Бернард Шов відомий з своєї дотепності. Коли його запитали, на чому полягає ця штука, він відповів: „Це зовсім не трудно: вистане говорити людям правду в очі; вони впевнятимуть, що це знаменитий дотеп, спеціально, коли мова йде про них...”

*

КОЛИ Б...

— Ти ходиш з двома хлопцями. Чому не вийдеш за котрогось із них заміж?

— Бачиш, коли б я могла скомбінувати прикмети їх обидвох, я була б щаслива: Іван є пристійний, багатий і симпатичний, а Степан бажає зі мною одружитися!

*

ТРУДНА СПРАВА

Лікар: Глибоке віддихання внешкідливого хоробові бактерії.

Пацієнт: Але як їх заставити, пане докторе, щоб вони глибоко віддихали?

*

ЩОПРАВДА...

— Скільки ви платите своїм службовцям?

— Стоп'ятьдесят марок.

— Це мало. Мої дістають двісті. Щоправда, на руку дістають тільки сто...

ЯК БИ РІЗДВО ВІДБУЛОСЬ 1948 ЛІТ ПІЗНІШЕ

Якби Різдво відбулось у наші часи, то на небі з'явилася б не одна, а дві зірки.

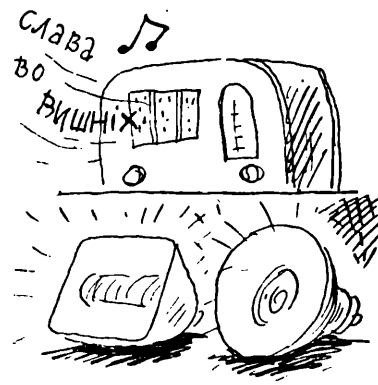
Вбогих пастирів збудила б сильна детонація вибухаючих під Вєфліємом бомб.

Ангелів розігнали б вогнем протилежунської артилерії.

Пастирі принесли б дарунки, спорозшковане молоко і консерви.

Замість вола і осла стояли б електричні оґрівачі, а замість ангельського хору пригравало б радіо.

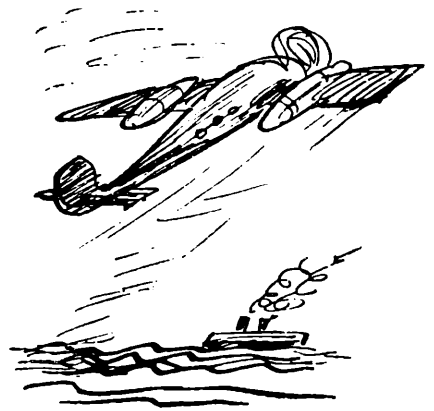
Трьох царів не пустили б жидівські або арабські застави.

Грод довідався б про Різдество телефонічно.

Св. Йосип мусів би тікати і з цим мав би деякі клопоти і мусів би перейти різні комісії.

Вкінці Свята Родина виємігрувала б літаком до Америки.

ПАТРІОТИЧНІ РЕФЛЕКСИ

Тая Рада — щоб я вмер! —
Впрост недосконала:
Не дала нам дотепер
Цигарок ні сала.

З Ради — мовлю не один —
Жадного ужитку,
Бо ж не зліпшила нічим
Нашого прожитку.

УНРада аж тоді
Стане всім хороша
Як недоля промине
Й заведуться гроші.

А як УНРаді тій
Щось там справді „капне”,
То й мене в хвилині цій
Певно не забракне.

Я пробачу радо їй
Хиби всі і вади,
І шукатиму мерщій
Теплої посади.

Буду міцно підпирать
УНРаду рідну
І на тому зароблять
Як паскар — солідно.

Ще й здобуду документ,
Що не був „сексотом”,
А натомість — в кожний мент —
Добрим патріотом.

Буй-Тур

„ЧИ ДОМА, ДОМА,
БІДНАЯ ВДОВА?...”

ПІДСУМКИ 1948-го РОКУ

В політиці:

1948 рік був неповним четвертим роком миру. Миру-не-миру, бо головних мирових договорів ще не укладено, а такого собі перемир'я, підчас якого союзники, щоб не вийти з вправи, тренуються в „холодній війні”, від якої дуже мерзнуть цієї зими берлінці, а пріють західні дипломати. Практичні вправи відбувалися цього року в Греції, Палестині, Китаю, Індонезії і в інших країнах.

В цьому році США одержали нового і несподіваного президента, яким є старий президент Трумен. Європа одержала плян Маршала, а в додаток бльокаду Берліну. ОН збагатилися ще кількома новими комісіями і новим досвідом співпраці з ССРС. Для ССРСР 1948-ий рік був винятково щасливий: Сталін ще не вмер (за нього зробив це Жданов), в ЧСР в саму пору і без непотрібного скандалу помирали Масарик і

Бенеш, Румунія так само щасливо позбулася свого короля, но і загалом в царстві Сталіна було все „благополучно”, якщо б тільки родинного щастя не був закламутив Тіто.

В науці і техніці:

Наукові досліди 1948-го року увінчалися великими успіхами, спеціально що стосується дослідів з атомовою бомбою. В шляхотному суперництві з США, ССРСР, для добра науки і людства, намагається дказати, що його атомова бомба „дожене і пережене” і буде краща за американську.

З найновіших наукових видань слід відмітити лінгвістичну працю Вишинського, під наголовком: „Новий дипломатичний словник”, виданий при співпраці Громика і Мануїльського.

Досягнення української еміграції:

Українська еміграція добилася цього року великих успіхів, спеціально що стосується політичної консолідації. Після створення

УНРади всі партії порозумілися і погодилися на те, що вони не порозуміються і не погодяться ніколи, бо це привело б до спокою і політичного застою, а відомо, що тільки рух — це правдивий поступ, що й відповідає вповні українській державнополітичній традиції, вираженій в народній приповідці: „Чорт ладу не шука — аби шум!”

Переселення:

Справа переселення українців в 1948 р. набрала великого розмаху, завдяки енергії й ініціативі відповідних наших установ в Німеччині і за океаном. У зв'язку з цим, сподіваються, що коли таким темпом піде й далі, то за десять років в Німеччині не буде вже ані одного українця, бо всі — знімчатся!

Часто чуємо думки, що гроші є причиною всього зла і прокляттям людства; кожен однак бажав би собі того прокляття якнайбільше!

МАТРИМОНІЯЛЬНЕ

Кандидат до одруження до посередника для подруж.

— А леж пanna, яку ви мені пропонуєте має одну ногу коротшу!

— Послухайте, — каже посередник — ви на цьому тільки заощадите. Може чейже трапитись, що жінка впаде вам під авто. Будете платити лікаря, аптики, лічницю, а в результаті буде мати коротшу ногу. А тут масте все готове.

*

ДОБРА ПАРТІЯ

— Ти хочеш вийти заміж, за цього паскаря? Та ж він сидів п'ять місяців у тюрмі.

— А то обманець! А мені казав, що тільки три.

*

ХВАЛЬКО

Приїхав хвалько до Америки і оповідає знайомим в реставрані про різні чуда і пригоди. Між іншим оповідає:

— Як ми виїздили з Європи, то один парень виліз на борт корабля і гукнувши до нас „бувайте здорові!“ кинувся в море. Дехто з обслуги корабля кинувся, щоб його рятувати, але парень зник під водою. Але ледви наш корабель приїхав до порту в Нью-Йорку, аж дивлюсь, вилазить цей парень з води і каже до нас: „доброго дня!“ Як показалося, цей парень переплив цілий океан біля корабля і ніхто цього не помітив.

Ледви хвалько скінчив, як з-за другого столика вискочив якийсь тип, обняв хвалька і почав цілувати:

— Дозвольте, пане, що вас поцілую! Врешті найшов я свідка, який все те бачив! Цей парень, що переплив океан — це я!

*

На залізничній станції висів з потягу грубий, як добра бочівка, панок і підходить до візника.

— Знаєте, куди до Липкова?

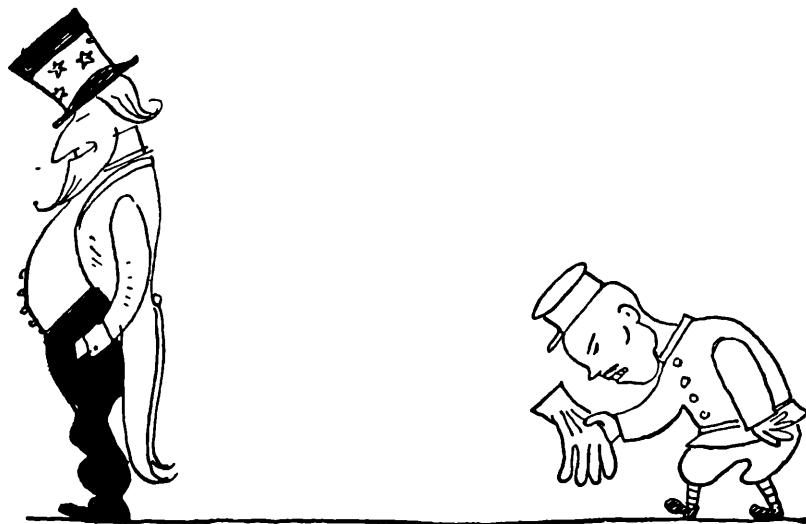
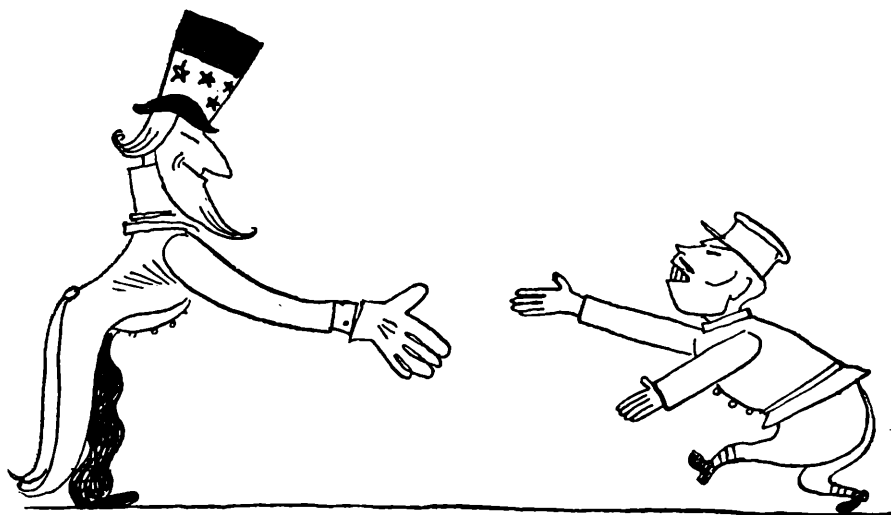
— Чому не знати? Звідси буде миля дороги.

— То може завезете мене.

Візник подивився на панка, потім на коня, почував потилицю і не відповідає.

— Ну, чому не відповідаєте? Завезіть, я вам заплачу.

— Та добре, паночку, — каже візник, — але до Липкова дорога тяжка і не знаю, чи вас за один раз заберу.

ДОПОМОГА КИТАЄВИ

БАЛКАНСЬКІ СТОСУНКИ

З нагоди великого державного свята в столиці однієї балканської країни відбувається бенкет, участь в якому беруть також всі закордонні дипломати. Після багатого обіду один молодий аташе закордонного посольства з острахом стверджує, що в нього вкрали золоту папіросницю. Невдоволення, що відбилось в нього на лиці, зауважив якийсь старший, з орденами, добродій.

— Вам щось трапилося? — питає він ввічливо.

— Ні, ні, нічого!

— Пробачте, але я міністер справедливости і хочу вам допомогти, коли щось трапилося!

Після довгої надуми аташе признається, що в нього вкрали папіросницю.

— Невже?! Хто ж сидів коло вас під час обіду?

— Але ж це неможливе, ні, це ж самі визначні особи, це мусіло статися в іншому місці! — протестує гаряче аташе.

— Нічого, заспокійтеся, скажіть тільки, хто коло вас сидів?

Після деякої надуми аташе вказує на якогось визначного „орденоносця“.

— Ах, цей! Міністер фінансів! Гаразд. Будьте спокійні, ви зараз матимете свою папіросницю назад.

За деякий час він вертається.

— Це ваша папіросниця? — питає.

— Так, справді! — відповідає врадувано аташе. — Але ви ж могли мати великі неприємності з цього приводу!

— Що? Неприємності? — сміється балканський достойник. — Він про це зовсім не знає!

*

ЛИСТІ

До папа посла
Стаса Слоніва

Чесна Єліто!

Ек прийде Коліда, то цілий ляг-гір коледує, аж си скіни тресут. Ци великий, ци малий, ци випив хто горівки, ци ни випив, а коледує поки духу стає і горло вітримус. Мус співати, бо инакше би крестенин тріс зі желю, а так цисе йдно го ратує.

А німота, жи пириходить попри ляг-гір, то лиш губи розевлює і ди вує си.

— Вус іст?

— Вейнахт!

Ага, Вейнахт! І ни хоче нашої коліди німецька земля приймати. але мус, бо типер димокраїтія і опріч цого коліда Божя тай не приймати йкос ни годит си.

Тото так само, гі сторія з пирогами. А цисе було ше на почетку по войні, як шем був на приватці. То на наше Різдво запросив сми господарі, баїра, жим в нього був на комірнім. Сів німіц за сків і вплітає пироги, аж му се вуха тріснут. Віжу, жи німіц так до того припав то го ше пріпрошую.

— Бити, — кажу, — бити!

А він бере ше. Ого, гадаю, такий німецький край, рахувати, штудерний, і свою промисловіст має і навік. як кажут, малпу німіц вігадав. а такого пирога, диви си, ни годин був вінайти. То тим венци го пріпрошую, а він ніц лиш набирає, і іст. А як вже штири рази надбирив і сегав по петий, то го си литаю:

— Шмект?

А він подививси на мени йкос дивно, покруктив головов тай каже:

— Найн!

А най ті фрас! Ото раз німота! Смакуї ни смакуї, али тото іст. бо йнакше би авслендір зів.

І так Коліда, тай по Коліді, а крестенин хоц й ни напив си до гапититу, та й ни наїв си до трукку. али наколидував си так, жи

ми горло спужло. Жона ми каже, жи то певні волі дістану, бо тут жи то я певні волі дістану, бо тут клімат, а найвенци биз воду. Дихати кліматом то дихаю, бо инакшої ради нима, али води то вже бизмало ни штири роки ни вживаю, йно фурт по чорну каву, так жи як би ми черево розпоров, то там всьо маю чорне на глянц, гі увстріяцкого фелфелбі холеви. А як ми се чесом відригне (вібачейте), то понесе від мене гі від йкого радци. І так може си встирижу від цого волі, а може й не, али Вам тиж ражу пантруйте си і хрань Боже ни пийте воду, бо волі би вам дужи на прізентації попсувало і вже би Вас ни послом ни мілістром ни хто ни вібрав. Тогдика, авс-капелюк, мус було би жити з меритури.

Шем си хтів звідати, ци йдете на Маланки ци ни йдете? Бо я йду! Аяк жи, маю в кардеробі з панства плащі зтєгати. А моя жона тиж здуріла, тай вибірає си до буфету скленки мити. Вже си навік дала фарбувати сукню, з цої сітки, жисмо фасували, би нас комарі ни кусали. Хтіла фарбувати на маранчево али пані жінірова, жи мешкаї під нами тиж фарбує на маранчево, то моя жона фарбує на пійолетне бордо. То си можете вявити, що то за аліганція ме бути, жим се готов ше на старости літ дати спокусити. А як то всьо віпадає, то Вам обпишу на другій раз.

Вінчую Вам з Новим Роком зо щєстьєм і здоровем, бисте були дужі і в політіці ни поступали си ни на цинти-метір.

Ваш Гриц Зозуля.

КУПЕЦЬ СТАРИХ РЕЧЕЙ

— Купую старе барахло: одежу, папір, залізо, шмати!

— На жаль, моя дружина виїхала...

— То продайте порожні пляшки!

*

ШОВ

На балі, дохід з якого призначений на добродійні цілі, відомий англійський письменник Шов танцює з якоюсь припадковою дамою. Дама, г либоко зворушена такою почесною, каже:

— Маєстро! Я зворушена тим, що ви танцюєте зі мною, такою незначною особою...

Старий цинік Шов відрубав:

— Це ж є добродійний баль!

ЛЕКСИКОН „ЛИСА МИКИТИ“

„Маріонетка“ — кукла, яка переконана, що вона сама рухається, коли її потягають за шнурок.

„Маскот(а)“ — речі, що приносять нам щастя, напр., фунти, долари і т. д.

„Махер“ — слово, що римується з „шахер“ і означає: спекулянт.

„Манія“ — хоробливий нахил; в літературі — „графоманія“, в маллярстві — „сюрреалізм“, в політіці — „політіканство“.

„Мегальоманія“ — коли жабі здається що вона віл,

„Меморіял“ — письмова вимога, яку подається відповідним органам, яка мусить вложатися в актах і яку опісля відкладають „ад акта“, не відповідіши.

Ми отримали листа, зі змістом якого вопвні погоджуємося і який містимо без коментарів.

Ред. „Лиса Микити“

Високоповажаний Пане Редакторе!

Не відмовте вмістити у Вашому цінному журналі цих пару слів в обороні справедливости.

Чому це так?

Чому це так, що все, що зробіть жінка, „не таке то вже важливе“, як це, що роблять чоловіки? Чи брутальна сила має все йти перед правом? Чому нас завжди кривдять? Чому неодружений чоловік, навіть коли він старший, завжди є „кавалером“, а неодруженій жінці витикають, що вона „стара панна“? Чому, коли чоловік приносить вістки, то це „новини“, а коли це робить дружина то вони називаються зараз „пльотки“? Чому, коли дружина клопочеться про все, то кажуть, що вона тримає чоловіка „під пантофлем“? Коли вона не клопочеться то дорікають, що „негосподарна“? Коли чоловік розкидає грішми, то хвалять, що він щедрий, добрий, великодушний, коли це робить жінка, то вона „розтратна“? Таких примірів можна навести багато. Чому це так? Протєстуємо!

— Бачиш, почали сваритися,
Ані-руш їм поділіться, —
Геометри в них нема.

Я веду їх в тую нетрю,
Будь ти їм за геометру
Праця буде не дарма!